

17. 12. 2017 - Po rovince

1. čtení: Lk 3, 3-18

Píseň: 276 - Slávy pán přichází opět

Základ kázání: Iz 40, 3-8

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

plahočit se do kopce. Když to nebo ono jde z kopce. Kdo by o to stál? Vytrvalá rovina je lepší. Rovina po dobré, kvalitní, vyrovnané cestě bez hrbolů a děr - to je cesta jedna radost!

Právě taková je cesta Boží: Rovná. Ne chvílku nahoře a chvílku dole. Vytrvale, příjemně a bez odbočování po rovině.

Jenže Boží cestu lidé rozdupali. Rozjezdili, pokřivili, rozbili. Hříchy všedními i nevšedními - tedy vzpíráním se Boží cestě všedně i nevšedně. Vždyť ten sešup z kopce je tak často příjemná legrace! Občas je fajn se potrénovat výšlapem do kopce. Já chci, já cítím, já si myslím - no a co, že Bůh volá k vyrovnané cestě. Vždyť je ještě tak daleko...

Ale ať si člověk myslí, co chce, Hospodin znovu volá: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha!“ Vždyť naše životy jsou bez Hospodina pouští. Lidský svět je pustinou, není-li v něm silnice pro Boha. Nebo pokud je tato silnice, tato Boží stezka, rozdupána a rozebrána, protože její materiál potřebujeme na vlastní projekty.

A tak připravte cestu, vyrovnejte silnici! Zasypte údolí, snižte pahorky, horské hřbety přeměňte v pláně. Vždyť to kvítí, jemuž se v úrodných údolích tak daří, je jenom pouhou trávou. Vadne a usychá, ačkoli na této úrodnosti tak rádi lidé staví své životy. Které pak vadnou spolu s vadnoucím kvítím. Jen Hospodinovo slovo zůstává navěky. Jen hlas volající: „Připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte mu silnici, vždyť už je tak blízko!“

Jak se bude Bůh asi tvářit, když při svém příjezdu pojedje po rozbité, rozkradené cestě? Po cestě chvíli do kopce, chvíli z kopce, a zase do kopce a zase z kopce... Přece jasně řekl, že jeho cesta má být jiná. Copak jeho slovo pominulo? Copak dal člověk na usychající úrodnost údolí a své zalíbení v horách?

Dal. Člověk dal na lákavé pro své oči, příjemné pro svou duši. A tak dal přednost údolím a pahorkatinám před rovinou. Vždyť on ten Bůh se svým královstvím není zase tak blízko. Tak se musíme spolehnout sami na sebe, na tvorstvo! Vždyť ten Bůh možná nepřijde ani o Vánocích...

Tak usychá tráva, polní kvítí, údolí, hory i člověk. Usychá lidský svět, vyčerpán neustálým plahočením se do kopce, jen aby se pak svalil od desíti k pěti dolů z kopce. Místo aby napravit cestu, připravil stezku, vyrovnal silnici. A tak si vykračoval bez únavy po rovině.

Když ale ono je těžké stavět cestu pro někoho jiného! A tu cestu přece nemáme stavět pro sebe, ale pro Hospodina. Komu by se do toho chtělo? Vždyť je všemohoucí, on si tu cestu přece může postavit sám - a lepší!

Ale pokud je všemohoucí a říká, abychom ji připravili my, pak nám stejná logika velí, že není co řešit. Není na co čekat ani na co se vymlouvat. Nebo je takový problém poslechnout Všemohoucího, že tu stezku máme připravit my pro něj? Ne sami pro sebe? Ale pro toho úplně Jiného? Pro našeho Boha máme stavět silnici, ne pro lidi. A Hospodin to za nás neudělá. Proto zní: „PřipravTE, vyrovnajTE.“ Nikoli „já vyrovnám, připravím...“.

Hledáš, člověče, smysl života? Snažíš se ho najít v sobě nebo v jiném tvorstvu? Pak tvé dílo usychá a vadne. Smyslem tvé existence je připravovat stezku pro Hospodina. Stavět a vyrovnávat silnici pro našeho Stvořitele. Vždyť po takové budou nevyhnutelně chodit lidé v zástupech. A ještě rádi, jak to dělají miliardy z obecenství putujících již tisíce let!

Ale po cestě, kterou stavíš pro lidi? Pak i v tom případě podle toho bude tato cesta vypadat. Připravíš cestu takovou, aby se někomu líbila, a tak se nevyhnutelně mnoha jiným líbit nebude. A

ti, kterým se bude líbit, ti ji stejně podupou, rozbijí, rozkradou a pokříví. A uschne, zvadne tvé dílo. Uschneš a zvadneš i ty sám.

Nehaj se tím, že tvůj otec je Abraham, Ježíš nebo velký evangelík. Bůh přece může stvořit děti každému z nich z kamení pohozeného kolem těch mnohých cest připravených pro lidi. Vždyť Ten, který přichází, má v ruce lopatu - jako pomoc pro každého, kdo mu staví silnici. Jako hrozbu pro každého, kdo nepřipravuje stezku žádnou. Nebo stezku pro sebe. Nebo pro lidi.

Copak se chceš pořád znovu plahočit do schodů? Nebo přemýšlet, jestli cesta dolů ze schodů není ještě nebezpečnější a horší? Chceš žít život chvilku nahoře a chvilku dole? Chceš aby ostatní museli pořád do schodů a ze schodů? Pak zvadneš, uschneš, když jen zavane vítr Hospodinův. A co teprve, když přijde sám Bůh v plnosti...

Tak připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! Každý ponížený ať je vyvýšen, každý povýšený snížen! Ať je ponížený součástí stavby Boží silnice, vždyť bez jeho pomoci to nezvládneme. Ať si povýšený vyhrne rukávy košile, vezme do ruky lopatu a jde na pustinu vyrovnávat stezku našeho Boha.

Právě tu stezku, po které prošlo více lidí, než po jakékoli stezce vymyšlené i vystavěné pro kterékoli lidi. Tu silnici, po níž putuje společenství putujících (communio viatorum!) už tisíce let. A pořád znovu se snaží tuto cestu opravit, srovnat, zarovnat. Ne však podle svého. Ne pro sebe. Ne pro své děti. Ne pro další generace. Ale pro Hospodina Stvořitele. Pro Vtěleného v Tom, který přijíždí na oslátku. Pro Vanoucího ve Větru, před nímž vše usychá a vadne. Nežije-li z jediného věčného: Trojjediného Hospodina a jeho slova.

Napřimme, co je křivé, zarovnejme hrbolaté cesty, zasypejme propasti a údolí a srovnejme hory. Protože jinak si to vše samozřejmě zařídí Hospodin během svého adventu, tedy přicházení. A my při napřimování rupneme, při snižování dostaneme lopatou, při zasypávání budeme zavaleni.

I vojáci, ba dokonce celníci, ti největší kolaboranti, se přicházeli Jana ptát, co mají dělat, aby připravovali cestu Páně. A Křtitel odpověděl: Nikomu nečiňte násilí. Ctěte lidskou svobodu a důstojnost, vždyť je sami tolik tak chcete! Vždyť je daroval každému ten Přicházející! Nikoho nevydírejte ani neodírejte. Kdo máte dost, dejte těm, kdo nemají nic. Spokojte se s tím, co máte. Plňte, co jste dostali za úkol od Hospodina, svého Boha. Nic nad Boží úkol. Nic pod Boží úkol.

Tak připravujeme cestu Hospodinu. Proto je napřimování stezky Boží vždy také napřimováním lidí. Ačkoli si toho často ani nevšimnou. Příprava silnice pro Hospodina je již vždy také přípravou silnice pro lidi. Nevyhnutelně. Narozdíl od snah napřimit pro lidi. Nebo přímo lidi. Paradoxně. Překvapivě. Nelogicky. Stejně paradoxně a nelogicky, jako je výzva připravovat silnici pro Všemohoucího Stvořitele, který přijíždí na oslátku.

Amen.

Píseň: 689 - Proč se svět marností, bohatstvím honosí